

opusdei.org

Com a una pel·lícula d'Indiana Jones

Anna Mestre impulsa una associació d'ajuda a la dona immigrada a Lleida. “M’agrada comparar la nostra tasca amb aquella escena de la pel·lícula d’Indiana Jones, en què el protagonista ha de fer un salt, que és de fe, per agafar el sant grial: fem de pont per tapar forats, per ajudar aquestes persones a tirar endavant”

04/03/2009

L'Associació i Promoció de la dona immigrant, Adaia, va néixer l'any 2001, de la iniciativa de tres persones sensibilitzades amb la difícil situació de les dones immigrants que arriben a Lleida. Observant la realitat d'aquestes dones, que han de començar una nova vida en una nova cultura i uns nous costums, va sorgir la idea de facilitar-los formació.

Així ho explica una de les promotores del projecte, Anna Mestre: “Tot va començar com una iniciativa personal, en adonar-nos d'una realitat: que cada cop són més les dones immigrants que arriben al nostre país buscant feina i que són les que acaben portant les nostres llars, tenint cura dels nostres fills i avis, i generalment en una situació d'il·legalitat i sense preparació per a fer-ho”.

La primera acció fou contactar amb el sacerdot que portava la pastoral d'immigrants a Lleida, amb l'església dels Mercedaris i amb entitats públiques com ara alguns casals on Adaia va començar a fer la seva labor. Aquesta col·laboració entre entitats, tant civils com religioses, permet fer un bon seguiment de la situació de cada persona i saber quines són les necessitats en cada moment, perquè on no hi arriba un hi arriba l'altre. Quan cal treballen amb les assistents socials per trobar solucions. "Adaia no té res, però Adaia demana i ens diuen que sí", comenta l'Anna.

L'objectiu principal d'Adaia va ser des del principi la formació i capacitació professional, amb programes fets a mida. Els primers cursos es feien a casals, i hi participaven unes 20 o 25 dones dos dies per setmana. Després la cosa va anar creixent, fins a arribar a les 60 o

100 dones que actualment assisteixen als cursos d'Adaia. Com diu l'Anna, "ara ja coneixen com treballarem, i les assistents donen informació dels cursos a altres". En augmentar el grup de participants també va ser necessari buscar un nou local. En això va ajudar una cooperadora de l'Opus Dei que deixa un pis on fer les classes.

Adaia ha dut a terme també cursos d'alfabetització. "Hi ha una noia àrab, molt ferma en les seves creences, a qui vam ajudar quan va arribar a Lleida. Ara, fins i tot diu que sóc la seva germana. Està tan agraïda de l'ajut que va rebre que actualment dóna classes a Adaia a noies àrabs analfabetes, una feina que nosaltres no podríem fer. Un altre cas bonic és el d'una noia a qui havíem trobat una casa on treballar, però que un dia va venir per demanar-nos ajuda. Ella havia de fer el menjar, però no coneixia el nom

català dels ingredients. Aleshores, entre les dues, vam agafar la llista de tot el que necessitava, i vam anar al supermercat a comprar-ho. Jo li anava indicant què era cada cosa, i ella s'ho apuntava en català, per saber-ho per una altra vegada”.

Conèixer les persones

Però per poder ajudar les persones, cal conèixer la realitat que viuen, i això només és possible visitant les famílies a casa seva. Les voluntàries d'Adaia arriben a tractar moltes famílies. A vegades els fa falta un moble, d'altres roba o menjar, “omplir el carro”, com diu l'Anna. “Una vegada ens va venir una família a qui havien donat un val per menjar, però no era vàlid fins una setmana després. Vam acompanyar la noia al supermercat a omplir el carro amb aliments bàsics per passar aquella setmana”.

Adaia ajuda dones de totes les ètnies, edats i religions. S'és respectuós amb totes les noies que acudeixen a l'Associació. Però sí que “per les que ho desitgen es fan unes xerrades de catequesi cristiana, i ja s'han batejat alguns nens de mares que vénen per Adaia”. Són molts els casos que pot explicar l'Anna:, “aquest va ser un cas difícil, trist, però alhora bonic. Una noia llatina havia vingut a Lleida amb dos fills, de dos i nou anys, i altres dos els havia deixat al seu país. Al nen de nou anys, l'Àlex, li van diagnosticar leucèmia, i li van trasplantar la medul·la mentre van venir els altres dos fills. Amb l'Àlex ingressat, la mare no podia atendre els altres fills. Vam buscar una família d'acollida per la nena de dos anys, i la vam trobar a Barcelona,. l'Àlex va morir. Abans, d'acord amb la mare, es va voler batejar i fer la primera comunió...”.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/article/com-a-una-
pellicula-dindiana-jones/](https://opusdei.org/ca/article/com-a-una-pellicula-dindiana-jones/) (10/04/2026)